

Πατριάρχης Ιεροσολύμων: Η πίστη πρέπει να καρποφορεί με καλά έργα

[Πατριαρχία](#) / [Πατριαρχείο Ιεροσολύμων](#)

Της εορτής των Αγίων Ιωάννου και Γεωργίου των Χοζεβιτών προεξήρχε ο Πατριάρχης Ιεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος στην Ιερά Μονή Χοζεβά που βρίσκεται στην χαράδρα των Κέδρων στην Ιεριχώ την Κυριακή 21 Ιανουαρίου. Τον Μακαριώτατο υποδέχθηκε ο Καθηγούμενος της Μονής Αρχιμανδρίτης Κωνσταντίνος.

“Προσευχόμενοι ἅπαντες, προσευχῇ ἐνθέρμῳ ἅμα τε ἐλπίδι ζώσῃ εἰς τόν Μεσσίαν καί Λυτρωτήν, Κύριον Ἰησοῦν καί ἐπικαλούμενοι τήν ἰσχυράν πρεσβείαν τῶν Ἀγίων Χοζεβιτῶν, δεῦτε ἄρξωμεν τῆς πανηγύρεως...”, εἶπε κατά την προσφώνησή του

προς τον Πατριάρχη κ.κ. Θεόφιλο, ο π. Κωνσταντίνος.

Στη συνέχεια τελέστηκε ολονύκτια Θεία Λειτουργία προεξάρχοντος του Προκαθημένου της Σιωνίτιδος Εκκλησίας. Συλλειτουργήσαν ο Σεβ. Αρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης κ. Αρίσταρχος, ο Σεβ. Μητροπολίτης Ελενουπόλεως κ. Ιωακείμ, Αγιοατφίτες Πατέρες.

Κατά τη διάρκεια του κοινωνικού ο Πατριάρχης Ιεροσολύμων κήρυξε τον θείο λόγο αναφερόμενος στον βίο και τις αρετές των δύο τιμωμένων Αγίων υπογραμμίζοντας, μεταξύ άλλων, ότι η πίστη πρέπει να καρποφορεί με καλά έργα.

Αναλυτικά το ανακοινωθέν της Αρχιγραμματείας:

Τήν Κυριακήν, 8ην /21ην Ἰανουαρίου 2024 ἑωρτάσθη ἡ ἑορτή τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Χοζεβᾶ τῆς κειμένης εἰς τήν ἔρημον τοῦ Χειμάρρου Χορράθ, κατερχομένου πρὸς τήν Ἱερῇ καὶ τὴν Νεκρὰν θάλασσαν.

Κατὰ τὴν ἑορτὴν αὐτὴν ἡ Ἐκκλησία τιμᾷ τοὺς διακριθέντας εἰς τὴν Μονὴν ταύτην ὡς ἰδρυτάς, Ἰωάννην Μητροπολίτην Καισαρείας τῆς Παλαιστίνης, τὸν ἐγκαταλείψαντα τὰς ποιμαντικὰς μερίμνας τῆς Ἐπισκοπείας καὶ ἐλθόντα καὶ ἀσκηθέντα εἰς τὴν Μονὴν ταύτην. Τιμᾷ ἐπίσης καὶ Γεώργιον τὸν Ἐπίσκοπον, ἐλθόντα ἐκ Κύπρου καὶ ἀνακαινίσαντα τὴν Μονὴν ἐκ τῶν ἐρειπίων τῆς Περσικῆς εἰσβολῆς τοῦ 614.

Ἡ Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ποιεῖται ὡσαύτως μνείαν καὶ τοῦ Ἰωάννου τοῦ Νέου Χοζεβίτου, τοῦ ἐλθόντος ἐκ Ρουμανίας καὶ ἀσκηθέντος εἰς τὴν Μονὴν καὶ καταταχθέντος εἰς τὸ Ἀγιολόγιον ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων τὸ ἔτος 2015 καὶ ἑορτάζοντος τὴν 28ην Ἰουλίου ἐκάστου ἔτους.

Μετ' αὐτῶν μνημονεύει καὶ τοῦ ἡγουμένου Ἀντωνίου τελειωθέντος, ἐν ᾧ ἀνεκαίνιζε τὸν Νάρθηκα τῆς Μονῆς τὸ ἔτος 1993.

Ὡσαύτως ἐνθυμεῖται καί τόν ἡγούμενον Γερμανόν ἀδίκως δολοφονηθέντα τό ἔτος 2001.

Διά τήν ἑορτήν προσῆλθεν ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, προϋπαντηθεῖς ὑπό τοῦ ἡγουμένου Ἀρχιμανδρίτου π. Κωνσταντίνου, ὅς καί προσεφώνησεν Αὐτόν διά τῆς κάτωθι προσφωνήσεως:

«Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα μετά τῆς Τιμίας Ὑμῶν Συνοδείας,

Συνεκεντρώθημεν διά μίαν εἰσέτι φοράν, ὅπως ἑορτάσωμεν τήν ἐτήσιον μνήμην τῶν Κτιτόρων τῆς ἱστορικῆς τοῦ Χοζεβᾶ Λαύρας, Ἀγίων Ἰωάννου καί Γεωργίου.

Συνεκεντρώθημεν ἐν μέσῳ πολέμων καί ἀναταραχῶν, ἐν μέσῳ ἀβεβαιότητος, θλίψεως καί πόνου. Πόνου, τόν ὁποῖον καί ὁ Ἅγιος Γεώργιος ὁ Χοζεβίτης ἐβίωσε εἰς τόν μέγιστον βαθμόν κατά τήν εἰσβολήν τῶν Περσῶν εἰς τήν Ἀγίαν Γῆν ἐν ἔτει 614 μ.Χ.

Ὡς ὑπό τοῦ βίου του γνωρίζομεν, ὀραματισθεῖς καί προγνώρισας τήν εἰσβολήν καί τήν ἐπακολουθήσασαν σφαγήν, ὁ Ἅγιος θρηνοῦσε, ὠδυρόταν καί ἔκλαιε γοερῶς «διά τήν χυδαιότητα τοῦ λαοῦ ἢ καλύτερα τήν ἀφροσύνην καί τήν ἀσέβειαν». Ἐξερχόμενος τοῦ κελλίου του, ἐκάθητο ἐπὶ πέτραν ὑπό τόν ἥλιον (διά τήν μεγάλην ἰσχύνην τοῦ σαρκίου) καί παρακαλοῦσε ἱκετεύων τόν Θεόν, λέγων: «Δέσποτα, ὁ Θεός τῶν οἰκτιρμῶν καί Κύριε τοῦ ἐλέους, ὁ θέλων πάντα σωθῆναι καί εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν, ... ἄρον τήν ράβδον Σου καί παιδαγώγησον τόν λαόν τοῦτον, ὅτι ἐν ἀγνωσίᾳ πορεύεται»...

Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα,

Προσευχόμενοι ἅπαντες, προσευχῇ ἐνθέρμῳ ἅμα τε ἐλπίδι ζώσῃ εἰς τόν Μεσσίαν καί Λυτρωτήν, Κύριον Ἰησοῦν καί ἐπικαλούμενοι τήν ἰσχυράν πρεσβείαν τῶν Ἀγίων Χοζεβιτῶν, δεῦτε ἄρξωμεν τῆς πανηγύρεως...»

Ὁ Μακαριώτατος προεξῆρξε τῆς ὁλονυκτίου λειτουργίας, συλλειτουργούντων τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου καί τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἑλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ, τῶν Ἀρχιμανδριτῶν π. Χρυσογόνου καί π. Χριστοδούλου, τοῦ Ἀρχidiaκόνου π. Μάρκου καί τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Δοσιθέου καί ψαλλόντων τοῦ κ. Σταύρου Χρήστου, Α΄ ψάλτου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίας Παρασκευῆς τοῦ ὁμωνύμου Δήμου, κ. Σταύρου Ἰωάννου, Α΄ ψάλτου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Δημητρίου Τριπόλεως, τοῦ κ. Σταύρου Πέτρου, Λαμπαδαρίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ὑπαπαντῆς τοῦ Χριστοῦ Καλαμάτας, κ. Θεοτοκάτου Νικολάου, Λαμπαδαρίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ Δήμου Ἀγίας Παρασκευῆς

καί κ. Κάμτσιου Ἡλίας, Α' Ψάλτου τοῦ παρεκκλησίου Ἀγίων Ἀποστόλων ἐνορίας Ἀγίας Παρασκευῆς τοῦ ὁμωνύμου Δήμου καί προσευχομένων ὀλίγων μόνον μοναχῶν καί λαϊκῶν, λόγω τῶν ἐμποδίων τῆς ἐμπολέμου καταστάσεως.

Εἰς τό Κοινωνικόν τῆς θείας Λειτουργίας προσεφώνησεν ὁ Μακαριώτατος διά τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ:

«Ἐδίψησεν ἡ ψυχὴ μου πρὸς τόν Θεόν τόν ζῶντα, πότε ἤξω καί ὀφθήσομαι τῷ προσώπῳ τοῦ Θεοῦ;», ἀναφωνεῖ ὁ ψαλμωδός ,(Ψαλμ. 41,3).

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ Πατέρες καί Ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ἡ θεία Χάρις τοῦ περιβάλλοντος τόν οὐρανόν ἐν νεφέλαις καί τά Ἰορδάνεια ρεῖθρα περιβληθέντος καί τήν τοῦ κόσμου αἶροντος τήν ἁμαρτίαν Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐν τῇ περιχώρῳ τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ, ἐν τῇ ἱερᾷ δηλονότι ταύτῃ Μονῇ τοῦ Χοζεβᾶ, ἵνα ἐορτίως τιμήσωμεν τήν πάνσεπτον μνήμην τοῦ Ὁσίου Πατρός ἡμῶν Γεωργίου τοῦ ἐπονομασθέντος Χοζεβίτου.

Ὁ αἰόδιμος Πατήρ ἡμῶν Γεώργιος, ἀφήσας τήν ἰδιαιτέραν αὐτοῦ γενέτειραν, τά Λεύκαρα τῆς Νήσου Κύπρου καί ἐλθὼν εἰς τήν Ἀγίαν Πόλιν Ἱερουσαλήμ ἀρχάς 7ου μ.Χ. αἰῶνος, διὰ νά προσκυνήσῃ τόν ζωοδόχον Τάφον τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, κατέφυγεν εἰς τήν ὑπὸ τοῦ μακαρίου Ἰωάννου τοῦ Αἰγυπτίου ἰδρυθεῖσαν μονήν (Λαύραν) τοῦ Χοζεβᾶ κατά τόν 5ον αἰῶνα μ.Χ.

Ὡς ἄλλη διψῶσα ἔλαφος προσέτρεξεν ὁ μακάριος Γεώργιος εἰς τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων (Ψαλμ. 11,2), τοὔτέστιν εἰς τήν πηγὴν τῆς ζωῆς, τόν Χριστόν, ἵνα ἴδῃ τό πρόσωπον τοῦ Θεοῦ Πατρός, ὁ Ὅποιος εἶναι φῶς ἀπρόσιτον, ὡς μαρτυρεῖ καί ὁ ψαλμωδός λέγων: «ὅτι παρά σοί πηγὴ ζωῆς ἐν τῷ φωτί Σου ὀψόμεθα φῶς», (Ψαλμ. 35,10). Τοῦτο ἐξ ἄλλου ἐπιβεβαιοῖ καί ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός λέγων: «ἐγώ φῶς εἰς τόν κόσμον ἐλήλυθα, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ ἐν τῇ σκοτίᾳ μὴ μείνῃ», (Ἰωάν. 12,46).

Ἑρμηνεύων τόν Κυριακόν τοῦτον λόγον ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει: «Φῶς οὖν Ἐαυτόν (τόν Χριστόν) ὑπάρχειν ὁμολογῶν, Θεόν ὄντα κατά φύσιν, ἀποδεικνύει μόνῳ γάρ τῇ φύσει Θεῷ πρέπει τό οὕτω καλεῖσθαι» [ὁμολογῶν ὁ Χριστός ὅτι ὁ ἑαυτός Του εἶναι φῶς, ἀποδεικνύει ὅτι εἶναι Θεός κατά φύσιν ἐφ' ὅσον μόνον εἰς τόν κατά φύσιν Θεόν ἀρμόζει νά καλῆται οὕτως] Ὁ δέ ἱερός Χρυσόστομος λέγει: «ἐπειδὴ γάρ ὁ [Θεός] Πατήρ τούτῳ καλεῖται πανταχοῦ ἐν τῇ Παλαιᾷ καί ἐν τῇ Καινῇ, καί αὐτῷ κέχρηται τῷ ὀνόματι· διὰ τοῦτο καί Παῦλος ἀπαύγασμα αὐτόν καλεῖ (τόν Χριστόν). Ἀκούσωμεν ἐν προκειμένῳ τοῦ θείου

Παύλου κηρύττοντος: «πολυμερῶς καί πολυτρόπως πάσαι ὁ Θεός λαλήσας τοῖς πατράσιν ἐν τοῖς προφήταις, ἐπ' ἐσχάτου τῶν ἡμερῶν τούτων ἐλάλησεν ἡμῖν ἐν υἱῷ, ὃν ἔθηκε κληρονόμον πάντων, δι' οὗ καί τούς αἰῶνας ἐποίησεν· ὃς ὢν ἀπαύγασμα τῆς δόξης καί χαρακτήρ τῆς ὑποστάσεως αὐτοῦ», (Ἑβρ. 1, 1-3).

Μέ ἄλλα λόγια, ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ, ὁ Χριστός, «ὅς ὢν ἀπαύγασμα τῆς δόξης καί χαρακτήρ τῆς ὑποστάσεως αὐτοῦ» εἶναι ὁ Σωτήρ τοῦ κόσμου, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Ἀπόστολος καί Εὐαγγελιστής Ἰωάννης λέγων: «Καί ἡμεῖς τεθεάμεθα καί μαρτυροῦμεν ὅτι ὁ πατήρ ἀπέσταλκε τόν υἱόν σωτήρα τοῦ κόσμου· ὃς ἂν ὁμολογήσῃ ὅτι Ἰησοῦς ἐστίν ὁ υἱός τοῦ Θεοῦ, ὁ Θεός ἐν αὐτῷ μένει καί αὐτός ἐν τῷ Θεῷ», (Α' Ἰωάν. 4, 14-15).

Τό θεῖον τοῦτο φῶς, τούτέστιν τήν ἐν Χριστῷ σωτηρίαν ἐπεζητεῖ ἡ ψυχὴ τοῦ Γεωργίου διὰ τοῦ ἐμφυτευθέντος ἐν αὐτῷ τοῦ Εὐαγγελικοῦ λόγου, ἀκούουσα εἰς τό παράγγελμα τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου λέγοντος: «ἀποθέμενοι πᾶσαν ρυπαρίαν καί περισσεῖαν κακίας ἐν πραύτητι δέξασθε τόν ἔμφυτον λόγον, τόν δυνάμενον σῶσαι τάς ψυχάς ὑμῶν», (Ἰακ. 1,21). Ὁ τρόπος δέ τῆς σωτηρίας ἐπιτυγχάνεται διὰ τῆς γνώσεως τῶν Ἁγίων Γραφῶν, ἡ ὁποία γνῶσις ἀποτελεῖ τήν τροφήν τῆς πίστεως, ὡς παραγγέλλει ὁ σοφός Παῦλος τῷ μαθητῇ αὐτοῦ Τιμοθέῳ: «ἀπό βρέφους τά ἱερά γράμματα οἶδας, τά δυνάμενά σε σοφίσει εἰς σωτηρίαν διὰ πίστεως τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ», (Β' Τιμ. 3,15). Ἐπὶ πλέον δέ ἡ πίστις πρέπει νά καρποφορῇ μέ καλά ἔργα, ὡς διδάσκει ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος: «Τί τό ὄφελος, ἀδελφοί μου, ἐάν πίστιν λέγῃ τις ἔχειν, ἔργα δέ μή ἔχῃ; μή δύναται ἡ πίστις σῶσαι αὐτόν;» (Ἰακ. 2,14).

Ἀκούων καί πάλιν εἰς τήν προτροπὴν τοῦ μακαρίου Παύλου: «μετά φόβου καί τρόμου τήν ἑαυτῶν σωτηρίαν κατεργάζεσθε· ὁ Θεός γάρ ἐστίν ὁ ἐνεργῶν ἐν ὑμῖν καί τό θέλειν καί τό ἐνεργεῖν ὑπέρ τῆς εὐδοκίας», (Φιλιπ. 2, 12-13), ὁ θαυμαστός Γεώργιος ἐπιλέγει πρὸς τοῦτο ἀφ' ἐνός μὲν, τόν τόπον τῆς ἐρήμου ἀφ' ἐτέρου δέ, τήν ὁδόν τῆς μοναστικῆς πολιτείας, ἡ ὁποία προϋποθέτει τήν ἀδιάκοπον ἄσκησιν τῶν ἀρετῶν τῆς σωτηρίας. «Ἡμεῖς δέ», λέγει ὁ μέγας Παῦλος, «ἡμέρας ὄντες νήφωμεν, ἐνδυσάμενοι θώρακα πίστεως καί ἀγάπης καί περικεφαλαίαν ἐλπίδα σωτηρίας» (Α' Θεσ. 5,8). Τοῦτο διατυπώνει καί ὁ ὑμνογράφος τῆς Ἐκκλησίας λέγων: «Εὗρεν ἡ μονή τοῦ Χοζεβᾶ σε, κανόνα καί ἀκριβέστατον παράδειγμα, ἅπαν μετερχόμενον, ἐναρέτων πράξεων, εἶδος Ὀσίων καύχημα, σοφέ Γεώργιε· διό βεβιωκότες ἐνθέως, μετά σοῦ σκιρτῶσιν, εἰς πάντας τούς αἰῶνας».

Ὦντως ὁ θεσπέσιος Γεώργιος ἀνεδείχθη κανὼν καί ἀκριβέστατον παράδειγμα θεωρίας καί πράξεως ὅλων τῶν ἀρετῶν καί προαγουσῶν, κατὰ τόν Ἅγιον Θεόδωρον Ἐδέσσης, «εἰς τήν τῆς θεώσεως ἀκροτάτην κατάστασιν», τήν ἀνάβασιν δηλονότι πρὸς τό ἄδυτον φῶς, ὡς λέγει καί ὁ ὑμνωδός τοῦ Γεωργίου: «Ἦρθης πρὸς τό φῶς τό ἄδυτον Ἐνδοξε, σκότους τοῦ βίου ρυσθείς, καί τῷ παντοκράτορι,

καί τρισηλίω Φωτί παρίστασαι, μετά τῶν ἄνω τάξεων, καί τῆς ἐκεῖθεν τρυφᾶς, πεμπομένης, λάμπεως Μακάριε, καί ἡμᾶς φρουκτωρεῖς τούς ὑμνοῦντας σε».

Σημειωτέον ὅτι ὁ Θεός, κατά τόν μέν ψαλμωδόν περιβάλλεται ἀπό μεγαλοπρεπῆ ἐνδύματα φωτός, «ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον» (Ψαλμ. 103,2). Κατά δέ τόν θεῖον Παῦλον ὁ Θεός εἶναι «ὁ μόνος ἔχων ἀθανασίαν, φῶς οἰκῶν ἀπρόσιτον, ὃν εἶδεν οὐδεὶς ἀνθρώπων οὐδέ ἰδεῖν δύναται» (Α΄ Τιμ. 6,16). Διό καί ὁ ὑμνωδός τοῦ ὁσίου Πατρός ἡμῶν Γεωργίου λέγει: «Καί τῆς ἐκεῖθεν τρυφᾶς πεμπομένης λάμπεως, μακάριε».

Εἰς τόν Συναξαριστήν αὐτοῦ ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης λέγει: «φθάσας λοιπόν ὁ τρισόλβιος Γεώργιος εἰς τό ἄκρον τῆς ἀπαθείας, ἐφάνη γεμᾶτος ἀπό τήν χάριν τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Ἐξεδήμησε γάρ πρὸς τόν ποθούμενον Θεόν, διὰ να ἀπολαμβάνη καθαρώτερον καί ἐναργέστερον σύν τοῖς Ἀγγέλοις τήν ἐκ τῆς Ἁγίας Τριάδος ἐκπεμπομένην ἔλλαμψιν καί μακαριότητα. Ἡ ἔλλαμψις δέ αὕτη δέν εἶναι ἄλλη ἀπό τήν ἐνέργειαν τοῦ ἀκτίστου θείου φωτός, τήν ὁποίαν ἔλλαμψιν δύναται νά ἀπολαύσῃ πᾶς ὁ φέρων τήν κατά τό ἅγιον αὐτοῦ βάπτισμα, σφραγίδα τῆς δωρεᾶς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τοῦ ἐν Ἰορδάνῃ φανερωθέντος ἐν εἶδει περιστερᾶς. «Μέγα καί φοβερόν μυστήριον τελεῖται! Δεσπότης γάρ τῶν ὅλων, βροτῶν εἰς ρύσιν πάντων, χειρὶ δούλου βαπτίζεται», ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνωδός τῆς Ἐκκλησίας.

Τοῦ μεγάλου καί φοβεροῦ τούτου μυστηρίου, τῆς εὐσεβείας δηλονότι, ἐγένετο κῆρυξ καί Ἀπόστολος καί Εὐαγγελιστής ὁ ἔνδοξος Γεώργιος. Διό μετά τοῦ ὑμνωδοῦ λέγομεν: «ᾠφθη ὁ ἀπλοῦς τῇ θείᾳ φύσει, ἐκ σοῦ Θεομῆτορ ὄντως σύνθετος, ἔλεος δι' ἄφατον, τῇ αὐτοῦ Θεότητι, σάρκα τήν ἐξ αἱμάτων σου ὑποστησάμενος· διό σέ Θεοτόκον εἰδότες ἀνυμνολογοῦμεν, εἰς πάντας τούς αἰῶνας»· αἰτούμενοι ταῖς παρά σοῦ πρεσβείαις σύν ταῖς ἱκεσίαις τοῦ Ὁσίου Πατρός ἡμῶν Γεωργίου. Ἀμήν. Ἔτη πολλά καί εἰρηνικά».

Ἄμα τῇ Ἀπολύσει παρετέθη τράπεζα ὑπό τοῦ ἀναδιοργανωτοῦ καί ἀνακαινιστοῦ τῆς Μονῆς ἡγουμένου Ἀρχιμανδρίτου Κωνσταντίνου Περαιματζί.

